

PE 2020/48 – 2020eko apirilaren 14a

Espainiako Probintziako laguntzaileei eta jesuitei

Adiskide maiteok:

Pazko zoriontsua! Mezu hau bidali nahi dizuet gure obra apostolikoetako pertsona guztioi, langileei, familiei, haurrei eta nerabeei, ikasle ohiei eta nire jesuita maiteei. Jesukristoren pizkundetik sortzen den “**itxaropenerako eskubidea**” gogorarazi digu Aita Santuak. Horretara deituta gaude testuinguru berritik eta testuinguru berri horretan berrirakurri beharko ditugu Lagundiaren Lehentasun Apostoliko Unibertsalak eta Probintziaren Proiektu Apostolikoa.

Etxean sartuta gauden aldi honetan **zaintzaren garrantziak** indar handia hartu du, Alain Tourinek esaten zuen bezala. Beharbada ahaztuta edo atzera utzita genuen zaintza, lehentasuna ematen baikenien etekinari, eraginkortasuna, lorpen ekonomikoari... Probintzia gisa egiten dugunari begira jarri eta zaintza ugari daude sektoreetan: zaintza soziala, zaintza espirituala, zaintza hezitzailea, harreran dauden gazteen zaintza, hospitalitateko zaintza, gazteen zaintza pastoral, lagun egiteen zaintza... Mota askotako zaintza hau ez da eten eta bitarteko telematikoak erabiliz edo zuzenean iristen zaie asko eta askori gaur egun ere, gure ekarpenaren keinu txiki bat da. Gizarteari oro har begiratu gero, osasun arloko langileak eskertu behar, lehen lerroan baitaude, baita elikagaiak eskura jartzen dituztenak, garraiolariak, segurtasunekoak... ere eta eskutitz hau irakurtzen ari zareten asko eta asko horietako talderen batean egongo zarete. Bereziki aipatu nahi ditut Probintziako gaixotegietan lanean ari direnak, lagun egiten digutenak eta adineko jesuita askoren osasunaren alde ari direnak buru-belarri. Elizari begiratu gero, beste asko Caritasen dabilzala ikusiko dugu, ospitaleetan, egoitzetan... zerbitzu horietan guztietan sentitzen dugu, esker onarekin batera, *zaintza* dela giltzarria (eta salbazioa). Ekintza hauen bidez, hainbaten mina sentitzen ari da Jesusen Bihotza (Mt 9, 36). Garai honetan nabarmenagoa da hainbaten isileko zaintza, batez ere emakumeena, egin beharrekoa egiten jarraitzen baitute erabat doan, ezer itxaron gabe eta ordainik jaso gabe, Erreinuaren zaporea aurreratuz.

Ignaziotar giltzarriekin bizi garen kristauak garenez, **Jainkoari buruzko galderari gure esku ditugun bitartekoekin erantzunez jarraitu** nahi dugula ikusi dugu. Ez dugu Jainko fundamentalistaren ikuspegirik nahi, arauz edo kanpoko eskakizunez betetako Jainkoaren ikuspegirik ez dugu nahi. Beste pertsonekin batera ibiltzen lagunduko digun Jainkoa nahi dugu, biderako argia emango diguna, elkartetik, isiltasunetik eta justiziaren aldeko ekintzatik senidetasuna eraikitzen lagunduko digun Jainkoa. Batasun berezia da eta egiteko duguna jartzen digu begien bistan: bitarteko teknikorik ez dutelako klaseekin jarraitzerik ez duten ikasleak, bizitzeko bitartekorik aurkitu ezin duten etorkinak, lana edo gizarte laguntzak galtzeko beldur diren pertsonak, larritasuna eta zentzua galtzen ari garen sentsazioa, haurren, gazteen eta adinekoen bakardadea... Probintzia gisa sektore bakoitzean edo sektore artean *baterako erantzuna nola artikulatu* ikusi behar da, koordinazio eta baterako ekintza handiagoekin: ikastetxeetatik eta hospitalitate zentroetatik elkarri lagundu, ikastetxe batzuek besteei lagundu, kooperazio obretatik batera lagundu eta lagun egiten dugun parrokietatik edo

kristau elkarteetatik ere bai; eta gainera, daukaguna partekatu Probintzia mailako elkartasunezko kanpaina baten bidez (oraindik kanpaina hori definitu gabe dagoen arren), ideiak eta analisiak partekatu ahulenen aldeko justiziara bideratzeko egoera eta horren guztiaren zergatiren berri eman, Jesusen Jainkoaren berri eman alegia, hark ematen baitigu indarra eta gure itxaropenaren arrazoa baita (1 Pe 3,15). Toki jakin bakoitzetik egindako baterako hausnarketa lagungarria izango dugu sektore edo plataforma bakoitzetik indar handiagoz artikulatu daitezkeen hausnarketak kristautasunez erantzuteko eta eraikitzeke.

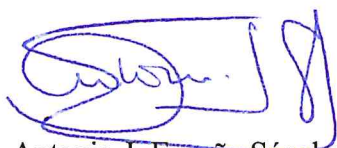
Probintzia gisa guretzako **proposamen zehatz** batzuekin amaitu nahi dut. Hasieran aipatu ditut pandemia honen aurka modu batera edo bestera ari diren pertsonak. Egia esan, herrialde honen zati txiki bat besterik ez gara eta gure asmoak mugatuak dira. Baina beharbada *itxaropenera eta justiziara bideratutako ekimenak* egiten saia gaitzke, mezu hau iritsiko zaien instituzioak, elkarteak eta kristau komunitateak gogoan ditugula.

Garen eta ezagutzen ditugun pertsonetatik abiatuta, urrats gehiago eman ditzakegu. Gure indarrak batu behar ditugu pastoral, hezkuntza eta gizarte arloko instituzio gisa, ikasle ohi, familia edo Eliza gisa, behar handiena dutenekin elkartasunean bizitzen laguntzeko eredu berri bat proposatu ahal izateko maila politikoetan erabakitzeke gaitasuna dutenei. Egungo zauriak (gizartekoak, ideologikoak, lurralde arlokoak) orbain bihurtu daitezke Loiolako Inaziok esaten duena egiteko gai bagara, hau da, “hurkoaren esana onetsi” gaitzetsi aurretik (Gj. 22).

Gainera, lankidetzarako gure GKEetatik eta nazioarteko jesuiten sareetatik munduko eta nazioarteko gobernu sendoa eta adostasunean eta justizian oinarritua eskatzen jarrai dezakegu. Lurreko Konstituzioa eskatu behar da, Konstituzio hori izango bailitzateke Denon Etxe honetan nazioen arteko justizia babesteko modua. Gobernuetan eragina izan dezaketen herri-ekimenak lagungarriak izan daitezke eraikitzeke eta gizakoitzeko. Apirilaren 2an Aita Jeneralak egoera dramatiko honen aukera berriak aipatzen zituen, inor atzean ez uzteko eta harreman bidezkoagoak indartzeko.

Amaitzeko, Frantzisko aita santuaren hitzak dakartzat berriro ere, berpizkundeak “itxaropenerako eskubidea” ematen digu. Jesusen Lagundi gisa eta gertuko eta inguruko hainbat lagunekin batera, Jainkoak argia eman diezagula Berpiztuaren kontsolamendua aurki dezagun itzaletan. Biziaren Jainkoari horretarako indarra eskatzen diogu, elkartuta eta modu aktiboan eraiki dezagun gizateriarentzako hoberena, A.M.D.G.

Besarkada bat eta Pazko zorionsua!

Antonio J. España Sánchez, S.J.
Provincial de España